

да се побере цъла кола. Срѣщаха се снаряди, легнали или прави, неексплодирани поради рохкавата почва. Тѣ бѣха много горещи и още дълго стояха така. Самото голѣмо оржие бѣше ранено и върху него като мухи бѣха накацали специалисти отъ прислугата му, които съ бучащи кислородни апарати топѣха желѣзо и заливаха нанесенитѣ му рани. На циментовия погребъ столътъ ни се познаваше само где е било мѣстото му.

Цѣли четири дни продължаваше при една и съща програма гостуването на скъпия Ицовъ гостъ. Съ разсъмване артилерийски двубой почваше и вечеръ стихваше. А нашата „трапеза“ не бѣше претрупана съ излишества, за да хранимъ дълго тежки гости, артилерийската храна на които е скъпа — две, три хиляди лева порцията. Пъкъ и Ицата, сгушилъ се въ хладнитѣ коридори на галерията, стѣсняваше се сега да подскаже на госта си, че подобно гостуване бива день-два и че време е да се върви...

Но една привечеръ, по същото онова време, когато всѣки бързаше да излѣзе къмъ мѣстото, гдето се приближаваше нѣщо черно, дълго като малкъ влакъ — и сега се повтори същото: „у-а, ди-а“ непрестанно викаха единадесетъ биволари, а дългитѣ имъ остени удряха и забиваха желѣзнитѣ имъ шипове въ дебелията кожа на чернитѣ кротки животни.